

Séta a várban

„Ez már a vár?!“

Szinte véletlenül.
Egyre kellemesebb lett a séta.

*(Ahogy Pestről innen is, onnan is,
ebből, amabból az utcából is,
néhol érzéksalódottan
a házak sora közt, mintha nem is lenne a Duna,
közvetlen a „Császár”.)*

Útnak mégis távolinak tűnő le a Nyugatitól,
majd a rakpart hossza, s át
az Erzsébet-hídon, a Tabán, az álltukba
bolygó hársak, s egyszerre,

a külső várfal! A kapuja nyitott.

Út közben, ez hozzá tartozik, egy errefelé élő
idős asszony (valószínűleg nagyot káromkodtam,
mikor Artúr átrohant egy autó előtt)
rám pirított – inkább megjegyezte –, „Megijedhetett a kutya,
olyannyira csúnyát mondott,
ezért nem hallgatott magára.”

A kapu előtt tiltó tábla:
„Póráz!” és „Csak szájkosár!”,
este lett,
kivel is kiabálhatnék.

Artúr megbolondult a zajgó
kavicson, elkezdett kergülten futkosni.
„Övé a vár!”
(Nem kellett volna káromkodnom.)

A távolról narancsra világított falak:
bent tündéerkertbe lassult emberek
(a kavics, a vasútállomások nyűgös,

édes és förtelmes kavicsa), párok fonódnak,
egy-egy csapat buli előtt iszik, szív. A padokra
Artúr ugrál, föl-,
körbeszaglász,
álméltatlankodom,
de mindenki szereti.

„Itt vagyunk! Kutyahaverem!”

a vár esti színeivel.
S a fokról:
„alant”,
ahogy nyüzsögni szoktunk.

Egyszer úgy esett,

hogy észrevette magát
a tükörben. Megugatták egymást,
készenlétbe helyezkedtek, ugrásra
provokálódtak.

Aztán eluntuk a játékot, a család
másra figyelt.

Amint egy ronggyal
bajmólódott, eszünkbe
jutott, de már nem úgy lett,
hogy láthassa az ellenképét.

Azt értette, hogy a tükörrel
akarunk valamit, előtte járkált,
de már nem akként
esett neki a fény.

Piciben

Artúr, a kutyám, csak miattam nem szabad.
Ha éhes, mondja.
Ha szomjas, mondja.
Ha tavasszal ügyeskedik, s maga alá gyűri
a műgyapjú takarót, tudom, mit szeretne.

E szem összes hamissága
az élém böködött labda
körül eljátszott közönyösség.
Elpillant, mint akit nem hoz lázba a vad.

Nyúlhatok a labda után, várhatok is.
Előttem a *múlt*,

nem tudja, mikor csak vakkantgató
patkányzsák volt, ugyanezzel a „manöken” fejjel,
már (sőt, még inkább
elesettek
piciben) ezek a *gesztusok*.